

positive resultater, som i efterkrigsårene var blevet opnået gennem arbejdet i FN og de særlige institutioner.

Den islandske chefdelegerede, minister Thor Thors, gav i en tale udtryk for dyb pessimisme over den svaghed, som De Forenede Nationer havde vist i mange spørgsmål, der trods behandling på forskellige plenarforsamlinger ikke havde fundet nogen løsning. Hvad kan det hjælpe, sagde den islandske delegerede, at plenarforsamlingen vedtager resolutioner og rekommandationer, når de lande, der berøres heraf, ikke retter sig herefter. I det islandske indlæg fremkom også en beklagelse af, at det ikke var lykkedes at få lande som f. eks. Italien, Finland, Irland og Portugal optaget som medlemmer af De Forenede Nationer.

Den franske viceudenrigsminister Maurice Schumans indlæg indeholdt en forsikring i direkte form til den sovjetrussiske delegations formand om, at den tyske militarisme ikke ville genopstå, og at oprettelsen af det europæiske forsvarsfællesskab, som i sig selv er fuldkommen defensivt, ville kunne komme til at udgøre en stabiliserende faktor i Europa og ville følgelig kunne medvirke til en international afspænding. Sovjetunionen ville altid kunne finde Frankrig rede til at forhandle for at søge midler til fuldførelsen af den europæiske organisation, som i sig selv indeholdt en forsikring imod en aggressiv militariseres genopståen.

Med hensyn til spørgsmålet angående fredskonferencen om Korea udtalte den franske delegerede sig imod at genåbne en debat om konferencens sammensætning. Samtidig håbede han, at der under konferencen kunne blive lejlighed til at åbne forhandlinger med det formål at gøre ende også på krigen i Indokina, således at der kunne skabes mere normale betingelser for forholdet mellem nationerne i Asien.

Af de øvrige deltagere i generaldebatten kan nævnes den canadiske chefdelegerede, udenrigsminister Lester Pearson, der i sit indlæg fremhævede visse fordele, der knyttede sig til det gammeldags hemmelige diplomati; det var en afgjort svaghed ved De Forenede Nationer, at de fleste talere formede deres indlæg med radio- og fjernsyns Publikum for øje. Herved blev standpunkterne mere kategoriske, og de indrømmelser, enhver nødvendigvis må gøre for at nå et for alle acceptabelt kompromis, blev derved sværere at gøre.

Også den israelske delegerede slog til lyd for benyttelsen af det hemmelige diplomati som et vigtigt supplement til de åbne forhandlinger.

Til slut bør det nævnes, at der i mange af indlæggene, navnlig fra de nye og ikke særlig udviklede lande, blev givet udtryk for taknemlighed overfor De Forenede Nationers arbejde for ydelse af teknisk bistand og hjælp til de underudviklede lande.

V. Valg af medlemmer til rådene.

1. Valg af medlemmer til sikkerhedsrådet.

(Dagsordenens punkt 14).

I plenarmødet den 5. oktober 1953 valgte forsamlingen som efterfølgere for Chile, Grækenland og Pakistan, der efter tur afgik den 31. december 1953, Brasilien, New Zealand og Tyrkiet. Ved den første afstemning nåede Brasilien og New Zealand det krævede $\frac{2}{3}$ flertal, idet Brasilien fik 56 stemmer og New Zealand 48 stemmer. Yderligere syv afstemninger blev nødvendige, og ved den ottende afstemning nåede Tyrkiet 40 stemmer, medens Polen opnåede 19.

Sikkerhedsrådets sammensætning fra 1.

januar 1954 at regne vil herefter være følgende:

Fem permanente medlemmer: Amerikas Forenede Stater, Frankrig, Kina, Sovjetunionen og Storbritannien.

Seks ikke-permanente medlemmer: Brasilien, Colombia, Danmark, Libanon, New Zealand og Tyrkiet.

2. Valg til det økonomiske og sociale råd.

(Dagsordenens punkt 15).

På sit plenarmøde den 5. oktober 1953 foretog forsamlingen valg af 6 nye medlemmer til det økonomiske og sociale råd som efterfølgere for de afgående medlem-